

[Indenrigsministeren]

landet, jo henhører under Direktoratet for Udlændinge som første instans og Flygtninge-nævnet som klageinstans. Jeg ved godt, at fru Pernille Frahm ved det i forvejen, men det er alligevel det rigtige udgangspunkt at tage i denne besvarelse.

Hvis disse myndigheder vurderer, at asylansøgeren ikke skal meddeles asyl, skal der samtidig efter udlændingeloven tages stilling til, hvorvidt asylansøgeren tvangsmæssigt kan udsendes, hvis den pågældende ikke selv ønsker at rejse som pålagt. Også den afgørelse hører under Direktoratet for Udlændinge og Flygtninge-nævnet, og der er det sådan, at de to instanser i forbindelse med spørgsmålet har oplyst over for Indenrigsministeriet, at det indgår som et moment i asylvurderingen, om den pågældende har mulighed for indrejse i hjemlandet. Hvis indrejse i hjemlandet må vurderes som umulig, indgår det også som et moment i asylvurderingen, om den pågældende har mulighed for indrejse i et tredjeland.

Det vil naturligvis også spille ind i asylmyndighedernes overvejelser, hvad grunden har været til asylansøgerens manglende indrejsemuligheder i hjemlandet eller tredjelandet, som der jo også kan være tale om. Asylvurderingen vil således falde forskelligt ud, afhængig af om de manglende indrejsemuligheder kun skyldes problemer med at få fremskaffet de fornødne rejsedokumenter eller nogle rent generelle forhold i hjemlandet, eller om de manglende indrejsemuligheder er et udtryk for, at asylansøgeren af grunde, som er nævnt i flygtningekonventionen, eller andre lignende grunde vil blive udsat for konkret og individuel forfølgelse. Derfor vil det altså ikke være sådan, at en asylansøger, som ikke umiddelbart kan indrejse i sit hjemland eller et tredjeland, vil kunne få asyl her i landet. Det er altså ikke nogen selvfølge, at det vil være sådan.

Men som jeg også har været inde på ved mange andre lejligheder, er der en mulighed for via § 9, stk. 2, nr. 4, at give en opholdstilladelse af ganske særlige grunde.

Anden næstformand (Grove):

Jeg vil gerne bede ministeren om at overholde taletiden.

Pernille Frahm (SF):

Jeg takker for ministerens svar og især for

den sidste del, fordi jeg synes, den er yderst relevant.

Både ministeren og jeg er jo bekendt med, at der rundt omkring på landets asylcentre sidder en stor gruppe mennesker dels fra Irak, dels fra Afghanistan og også fra andre lande, som er blevet udstvist, men som ikke kan vende hjem af forskellige årsager. Nogle af disse mennesker har af forskellige grunde opholdt sig her i landet i fire år, nogle af dem har ventet i næsten et år, efter at udsendelsesfristen er overskredet, flere af dem taler dansk, og flere af dem har børn, der er født her i landet.

Selv om både Direktoratet for Udlændinge og Flygtninge-nævnet har vurderet, at disse mennesker skulle udvises, er det altså ikke lykkedes Danmark at få sendt dem ud. Mit spørgsmål er så: Var det ikke rimeligt at give den type ansøgere asyl, når de har været her i fire år, når det ikke kan lade sig gøre at få sendt dem ud af landet, og når de efterhånden er blevet en del af – ja, man kan sige det almindelige danske samfund? Hvorfor så ikke give dem asyl efter § 9, stk. 2, nr. 4?

Indenrigsministeren (Birte Weiss):

Hvis det er en opfordring til, at vi på forhånd skulle sikre, at alle, der ikke umiddelbart kan udsendes af landet, uanset hvad grunden så kan være, skulle have tilladelse til at blive i landet på baggrund af § 9, stk. 2, nr. 4, er svaret: Nej, det vil jeg ikke sikre.

Når jeg ikke vil det, er det, fordi det er et fuldstændig grundlæggende princip i al asylsagsbehandling, at det bygger på konkrete vurderinger af de enkelte sager. Når spørgsmålet derfor formuleres så generelt som her, må besvarelsen blive: Nej. Hvis det skal besvares i forbindelse med enkelte og konkrete sager, vil det i nogle tilfælde blive et ja og i andre tilfælde et nej.

Pernille Frahm (SF):

Det er naturligvis ikke en opfordring til, at man på forhånd giver folk asyl, uanset hvordan deres sager står, men det er en opfordring til, at man måske ser på administrationen af reglerne, for det forekommer mig, at man i langt højere grad søger efter en grund til at slippe af med folk, end man søger efter en grund til at lade dem blive. Og når nu ministeren har den mulighed, som ministeren har iføl-